

[Arentoft]

Inden debatten helt afspores, skal vi lige gøre os helt klart, at NATO er en forsvarsalliance. NATO vil aldrig nogen sinde foretage et angreb, og derfor vil NATO aldrig nogen sinde begynde med at anvende atomvåben af nogen art. Det er kun i tilfælde af et angreb, som ikke kan slås tilbage med konventionelle våben, at det kan komme på tale at bruge atomvåben. Det skal vi gøre os klart, inden det helt afsporer.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Fru Margrete Auken for en kort bemærkning, og så skulle vi gerne snart tilbage til talerrækken.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er til fru Mette Madsen, jeg gerne vil sige, at hvis den interesse for f.eks. de alternative bevægelser i Øst, som luftes i disse debatter, var seriøs, ville man gøre, hvad man kunne for at undgå det militære pres på disse områder, og derimod forstærke den politiske kritik. Det, man opnår i øjeblikket – og det kan man få bekræftet alle mulige steder blandt folk, der faktisk interesserer sig for de østeuropæiske lande, hvad højrefløjen ikke gør ud over i munden – er, at det militære pres giver et alibi for dette græselige regime til at forstærke det politiske pres på alternative grupper. Hvis man var interesseret i at støtte dem og hjælpe dem, ville man arbejde for militær nedrustning og intensivering af den politiske og økonomiske kritik.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg er ked af, at jeg må forlænge denne række af korte bemærkninger, men hr. Arentoft fremkommer med en direkte ukorrekt oplysning over for folketinget, og så bliver jeg jo nødt til at korrigere.

Det har været sådan, som hr. Arentoft skildrede det, at atomvåben først forudsattes anvendt i det tilfælde, hvor de konventionelle styrker brød sammen. Sådan er det ikke længere, hr. Arentoft. Ifølge den nye doktrin i Field Manual 100-5, som er sat i kraft, tænkes atomvåben anvendt af de almindelige amerikanske hærstyrker på et tidligt tidspunkt i kampen på linje med kemiske og

konventionelle våben, og ikke først i den situation, hvor de konventionelle styrker er brudt sammen. Det burde hr. Arentoft have mærket sig i den debat, der har været om disse ting.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Jeg tror, jeg startede før med at understrege, at NATO er en forsvarsalliance. Der er intet af dette, der kan gå i gang, før der er foretaget angreb på NATO, og NATO vil aldrig selv foretage angreb.

Gert Petersen (SF):

Jeg har bedt om ordet af tre grunde. For det første vil jeg gerne besvare fru Mette Madsens spørgsmål. Hun sagde: hvad er SFs formål med at angribe Danmarks sikkerhedspolitik? Socialistisk folkepartis formål med at rejse denne debat er at bidrage til at få en nedrustnings- og en afspændingsproces i gang. Det er vores opfattelse, at den sikkerhedspolitik, som er baseret på fortsat atomoprustning og integrering i atomstrategi – og det gælder for den danske sikkerhedspolitik i øjeblikket, det er også fremgået af det, forsvarsministeren meget ærligt redegjorde for – bidrager til øget spænding.

Så siger man: vi går alle ind for nedrustning. Ja men hvordan opnår vi den? Nu er der gået 39 år siden 1945; verden bruger i dag målt i faste priser 6-7 gange så meget på oprustning og militær som dengang. Jeg tror ikke, man vil påstå, vi føler os 6-7 gange så sikre, som vi gjorde i de første efterkrigsår, tværtimod. Vi kan ikke sætte vores lid til forhandlinger mellem supermagterne alene; sådanne forhandlinger har været der hele tiden, og samtidig er oprustningsspiralen skruet opefter. Altså må der tages andre initiativer, og vores formål med at kritisere og angribe dansk sikkerhedspolitik er at få Danmark med på at tage andre initiativer, også visse ensidige, som kan sætte en anden udvikling i gang end den dødsensfarlige, som vi har levet med i disse mange år. Et sådant initiativ er at tage Danmark væk fra atomstrategien.

Jeg synes, det er fantastisk, så letfærdigt man behandler spørgsmål om atomkrig, atomoprustning og atomkrigsfare, som det er sket her fra nogle af især de borgerlige parti-